บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาปัญหาของครูพลานามัยในการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปีพุทธศักราช 2518 ของโรงเรียนรัฐบาล ในเขตการศึกษา 9 โดยมีขอบเขตที่จะศึกษาในด้านความคิดเห็นทั่ว ๆ ไปเกี่ยวกับจุดประสงค์ของหลักสูตร ฯ เนื้อหาวิชาในหลักสูตร ฯ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก การวัดและการประเมินผล

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นครูพลานามัยที่สอนอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตการศึกษา 9 ซึ่งประกอบด้วยครูชาย 18 คน ครูหญิง 4 คน รวม 22 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามแบบเลือกตอบและปลายเปิด ซึ่งส่งไปยังครูพลานามัยเป็นผู้ตอบ ปรากฏว่าได้รับแบบสอบถามคืนครบทุกโรงเรียน จำนวน 22 ฉบับ จาก 9 โรงเรียน ซึ่งเป็นโรงเรียนชาย 2 โรงเรียน สหศึกษา 5 โรงเรียน และหญิง 2 โรงเรียน ได้รับแบบสอบถามคืนมาคิดเป็นร้อยละ 100.00 แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์โดยวิธีหาค่าร้อยละ เพื่อทราบระดับความมากน้อยของปัญหา

1. สถานภาพของประชากร

ผลของการวิจัยพบว่า ครูพลานามัยที่สอนอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายส่วนมากเป็นชาย และจะสอนทั้งสุขศึกษาและพลศึกษา ทั้งระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย มีวุฒิระดับ ป.กศ.สูง (พลศึกษา) ส่วนระดับปริญญาตรีทางพลศึกษามีเพียง 9 คน อายุระหว่าง 20 ถึง 25 ปี มีประสบการณ์ในการทำงาน ระหว่าง 1 ถึง 5 ปี ชั่วโมงสอนระหว่าง 1 ถึง 5 คาบ และ 6 ถึง 10 คาบต่อสัปดาห์ นอกจากวิชาพลานามัยแล้วครูพลานามัยยังต้องสอนวิชาอื่น ๆ อีก

2. ปัญหาเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร

ผลการวิจัยพบว่า ครูพลานามัยส่วนมากเห็นว่าวิชาพลศึกษา และวิชาสุขศึกษา ควรแยกเป็นคนละวิชา โดยให้เหตุผลว่าเพื่อสะดวกในการวัดผล และมีความเห็น

ด้วยกับการแยกความมุ่งหมายออกจากกัน การกำหนดให้สอนพลศึกษา 24 คาบ และสุขศึกษา 12 คาบ และให้เลือกเรียนวิชาเลือกหมวดวิชาพลานามัยได้ไม่เกิน 3 หน่วยกิตต่อภาคเรียน มีความเหมาะสมดีแล้ว สำหรับวิชาบังคับที่หลักสูตร ฯ กำหนดไว้ 4 วิชานั้น ครูส่วนมากเห็นว่ายังไม่เหมาะสม คู่มือหลักสูตรประมวลการสอน ตำรา และหนังสือประกอบยังมีไม่เพียงพอ ผู้บริหารให้การสนับสนุน และเข้าใจบทบาทของครูพลานามัยเป็นอย่างดี ส่วนการแก้ไขปัญหาในการใช้หลักสูตร ไม่ได้รับความช่วยเหลือจากศึกษานิเทศก์เลย

3. จุดประสงค์ของหลักสูตร ฯ

ครูพลานามัยส่วนมากมีความเห็นว่า จุดประสงค์ของหลักสูตร หมวดวิชาพลานามัย ฉบับปีพุทธศักราช 2518 มีความเหมาะสมดีแล้ว และทำให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ได้

4. ปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา

4.1 วิชาพลศึกษา

ครูพลศึกษาส่วนมากสามารถจัดสอนตามเนื้อหาวิชาบังคับในหลักสูตรฯ ที่กำหนดคือ แบดมินตัน และแฮนด์บอล ส่วนวิชากระบี่กระบอง และตะกร้อ ไม่ได้สอนด้วยเหตุผลที่ว่า ไม่มีอุปกรณ์ และไม่เหมาะสมกับนักเรียน วิชาที่ควรเปิดสอนแทนวิชาพลศึกษาตามหลักสูตรภาคบังคับ ตามลำดับของวิชาดังนี้ บาสเกตบอล วอลเลย์บอล ซอฟท์บอล ฟุตบอล ยิมนาสติก(ยืดหยุ่นและหิบกระโดด) กิจกรรมเข้าจังหวะ (การฟ้อนรำพื้นเมือง)

4.2 วิชาสุขศึกษา

เนื้อหาวิชาสุขศึกษาส่วนมากไม่ค่อยมีปัญหาในการสอน ส่วนที่มีปัญหาเนื่องจากไม่มีอุปกรณ์ และขาดอุปกรณ์ในการสอน

5. อุปกรณ์การสอนและสิ่งอำนวยความสะดวก

5.1 วิชาพลศึกษา

อุปกรณ์ของวิชาบังคับส่วนใหญ่มีพอเพียง ยกเว้นวิชากระบี่กระบองที่มีจำนวนน้อยไม่พอเพียง

5.2 วิชาสุขศึกษา

อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกส่วนใหญ่มีไม่เพียงพอ โดยเฉพาะอุปกรณ์บางชนิด เช่น ฟิล์มฉายภาพยนตร์เกี่ยวกับสุขศึกษา และฟิล์มสไลด์ทางสุขศึกษาทุกโรงเรียนไม่มี

6. การวัดและการประเมินผล

6.1 วิชาพลศึกษา

เกณฑ์การวัด การประเมินผล และค่าระดับเฉลี่ย ที่กรมพลศึกษาได้แนะนำไว้ ครูส่วนมากเห็นว่าเหมาะสมดีแล้ว แต่โรงเรียนไม่ได้ใช้เกณฑ์ดังกล่าว เกณฑ์ที่ใช้เป็นเกณฑ์ของกลุ่มโรงเรียน

การกำหนดให้คะแนนพิเศษอีก 10 คะแนน สำหรับนักเรียนที่ทำคุณความดีพิเศษที่เกี่ยวข้องกับวิชาพลศึกษา เช่น เป็นนักกีฬาของโรงเรียน เป็นประธานชุมนุมพลศึกษา เป็นต้น ครูพลศึกษาส่วนมากเห็นว่าควรเพิ่มคะแนนให้

6.2 วิชาสุขศึกษา

เกณฑ์การประเมินผลและค่าระดับเฉลี่ยของวิชาสุขศึกษา ตามที่กรมพลศึกษาได้แนะนำไว้ ครูส่วนมากเห็นว่าเหมาะสมดีแล้ว แต่โรงเรียนไม่ได้ปฏิบัติตามเกณฑ์ที่ใช้อยู่เป็นเกณฑ์ของกลุ่มโรงเรียน

ข้อเสนอแนะ

1. ผู้บริหารการศึกษา และกรมสามัญศึกษา ควรนำผลการวิจัยนี้ไปวิเคราะห์เพื่อประโยชน์ในการพิจารณา ขจัดปัญหาต่าง ๆ ที่เป็นอุปสรรคต่อการใช้หลักสูตร ฯ เช่น ปัญหาการขาดครูพลานามัย ซึ่งไม่สมดุลย์กับจำนวนนักเรียน ตลอดจนการดำเนินการอบรมให้มีความรู้เกี่ยวกับการสอนอยู่เสมอ เพื่อให้การใช้หลักสูตร ฯ มีประสิทธิภาพมากขึ้น

2. วิชาพลศึกษา และวิชาสุขศึกษา ควรแยกออกจากกัน ทั้งนี้เพื่อความถูกต้องในการวัดและประเมินผลการเรียน

3. เขตการศึกษา ควรจะได้มีบทบาทในการร่วมพิจารณา ขจัดปัญหาต่าง ๆ ตลอดจนมีบทบาทในการกำหนดวิชาพลศึกษาเป็นวิชาบังคับ การวัดและการประเมินผลควรใช้เกณฑ์เดียวกัน เพื่อให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน

4. เพื่อให้การศึกษาภายในเขตการศึกษาเป็นมาตรฐานเดียวกัน ควรได้ทำข้อสอบมาตรฐานขึ้นหลาย ๆ ชุด เพื่อนำไปทดสอบตามความตกลงของกลุ่ม ไม่ใช่แต่ละโรงเรียนออกข้อสอบวัดผลเอง

5. หน่วยศึกษานิเทศก์ทั้งของกรมพลศึกษา และกรมสามัญศึกษา ควรจะได้มีบทบาทในการช่วยเหลือเพื่อแก้ปัญหาให้มากกว่าที่เป็นอยู่ขณะนี้

6. ในด้านอุปกรณ์ ควรจัดให้มีอย่างเพียงพอ โดยเฉพาะอุปกรณ์ทางด้านวิชาสุขศึกษา นอกจากนี้คู่มือหลักสูตร ฯ ตลอดจนประมวลการสอน ควรจัดหาให้พร้อม

7. ควรจะได้ทำการวิจัยเรื่องนี้ทั่วทุกเขตการศึกษา ตลอดจนโรงเรียนที่ใช้หลักสูตร ฯ นี้ทุกหน่วยสังกัด เพื่อจะได้นำข้อมูลมาแก้ไขปัญหาต่าง ๆ และปรับปรุงการเรียนการสอน ตลอดจนพิจารณาเปลี่ยนแปลงหลักสูตรฯ ฉบับนี้ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย